

Toelichting

Het werk is gebaseerd op gedachten geformuleerd in het gedicht "*Quiero*" uit de bundel "*Cuentos para pensar*" (1999) van de Argentijnse dichter Jorge Bucay (*1949, Buenos Aires). De oorspronkelijke Spaanse tekst luidt:

Quiero que me oigas sin juzgarme
Quiero que me opines sin aconsejarme
Quiero que confíes en mí sin exigirme
Quiero que me ayudes sin intentar decidir por mí
Quiero que me cuides sin anularme
Quiero que me mires sin proyectar tus cosas en mí
Quiero que me abrasces sin asfixiarme
Quiero que me animes sin empujarme
Quiero que me sostengas sin hacerte cargo de mí
Quiero que me protejas sin mentiras
Quiero que te acerques sin invadirme
Quiero que conozcas las cosas mías que más te disgusten
que las aceptes y no pretendas cambiarlas
Quiero que sepas que hoy puedes contar conmigo
sin condiciones.

in het Nederlands te vertalen als:

Ik wil dat je naar me luistert zonder te oordelen
Ik wil dat je je mening geeft zonder raad te geven
Ik wil dat je me vertrouwt zonder voorwaarden te stellen
Ik wil dat je me helpt zonder voor me te beslissen
Ik wil dat je voor me zorgt zonder me te onderdrukken
Ik wil dat je me ziet zonder jezelf in mij te zien
Ik wil dat je me omarmt zonder me te verstikken
Ik wil dat je me moed inspreekt zonder me te benauwen
Ik wil dat je me vasthoudt zonder me tegen te houden
Ik wil dat je me beschermt zonder me af te schermen
Ik wil dat je dichtbij komt maar niet als indringer
Ik wil dat je weet wat jou aan mij niet bevalt,
dat je het accepteert en het niet probeert te veranderen
Ik wil dat je weet dat je vandaag op me kunt rekenen
Onvoorwaardelijk.

Op het eerste gezicht een nogal lapidaire tekst, in de mond gelegd van een onsympathieke, autoritaire en egocentrische persoonlijkheid, maar men mag aannemen dat de ik-figuur zich realiseert, dat de toegesprokene met evenveel recht dezelfde eisen aan de spreker kan stellen, zodat deze in wezen zichzelf plichten aan het opleggen is, plichten die zeker nobel en nastrevenswaard zijn, maar niet eenvoudig in de dagelijkse praktijk te realiseren zijn en daarom toch weer sympathie kunnen wekken. Uit iedere geformuleerde wens ontstaat zodoende een virtueel spiegelbeeld die de spreker met zichzelf confronteert en hem/haar al reflecterend de maat neemt. Er komt op deze wijze een dialoog tot stand tussen een ik-figuur van vlees-en-bloed en een ideële, gedroomde jij-figuur over hun onderlinge relatie: door zijn abstracte vorm een interessant gegeven voor een muziekstuk, waaraan de toehoorder zelf

gestalte kan geven, en daarmee stof tot nadenken over zijn/haar eigen relatie tot de/een ander. De dichter heeft impliciet in de titel van zijn bundel ("*Verhalen om over na te denken*") meegegeven dat het mensen aan het denken zetten, desnoods door ze provoceren met lapidaire stellingen, ook voor hem een belangrijke drijfveer geweest moet zijn bij zijn creatieve arbeid.

De functie van de muziek is het op afstand plaatsen van de tekstregels en het oproepen van een gemoedstoestand waarin de naar voren gebrachte gedachten kunnen rijpen en groeien. De eigenlijke handeling speelt zich af in de verbeelding aan de toehoorder.

Om tekst en muziek beter op elkaar aan te laten sluiten en al te veel herhalingen van de woorden "ik wil" te vermijden, zijn de versregels iets geherstructureerd, uiteraard zonder de betekenis ervan aan te tasten, als volgt:

*Ik wil dat je naar me luistert zonder te oordelen,
dat je je mening geeft zonder raad te geven,
dat je me vertrouwt zonder voorwaarden te stellen.*

*Ik wil dat je me helpt zonder voor me te beslissen,
dat je voor me zorgt zonder me te onderdrukken,
dat je me ziet zonder jezelf in mij te zien.*

*Ik wil dat je me omarmt zonder me te verstikken,
dat je me moed inspreekt zonder me te benauwen,
dat je me vasthoudt zonder me tegen te houden.*

*Ik wil dat je me beschermt zonder me af te schermen,
dat je dichtbij komt maar niet als indringer.*

*Ik wil dat je weet wat jou aan mij niet bevalt,
dat je het accepteert en het niet probeert te veranderen.*

*Ik wil dat je weet dat je op me kunt rekenen.
Onvoorwaardelijk.*

De gesproken teksten moeten steeds dicht aansluiten op de muziek, evenals de muziek op de tekst, zodat een doorlopende gedachtenstroom ontstaat. De teksten moeten rustig en duidelijk, zonder stemverheffing of pathos uitgesproken worden.

Het aangegeven metronoomcijfer geeft het basistempo aan, waaromheen gedurende het hele stuk ruimte is voor rubati, naar gelang van de nagestreefde expressie. De tactus in halve noten moet echter wel steeds voelbaar blijven.

De componist